

Andrada Brîndușa Keszeg

MOMENTE

GALATI
2017

Editura InfoRapArt

Andrada Brîndușa Keszeg

MOMENTE

**Galați
2017**

Editura InfoRapArt

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Keszeg, Andrada Brîndușa
Momente / Andrada Brîndușa Keszeg - Galați:
Editura InfoRapArt**

ISBN: 978-606-8725-77-2

**Tipar executatla Tipografia Opanis
Tel.: 0727837844: 0743901318
www.tipografieopanis.ro**

**Tehnoredactare computerizată:
Ana-Cristina Popescu / În bătaia peniței**

Copyright © 2017

**Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
autorului.**

Editura InfoRapArt

Prefață

Pentru mine este o mare bucurie să prefațez cartea unuia dintre elevii mei. Pe Andrada am cunoscut-o anul trecut, când a început clasa a V-a și pot spune că s-a făcut remarcată de la prima oră de limba și literatura română, prin răspunsurile corecte la evaluarea cunoștințelor din clasele I-IV.

Andrada este un copil frumos, talentat și muncitor, un copil modest și cu suflet mare. De fiecare dată Andrada și-a ajutat colegii la nevoie, iar când obținea premii care să-i răsplătească munca și talentul era modestă. Anul trecut Andrada a obținut „Premiul II“ pentru interpretare la *Festivalul de Teatru pentru copii „Din Viețile Sfintilor“* organizat de Episcopia Caransebeș. Premiul a bucurat-o foarte mult, însă, când trupa de teatru din care făcea parte, a fost clasată pe „Locul IV“, obținând mențiune, s-a gândit la colegii ei spunându-mi „Cred că vor fi foarte dezamăgiți colegii mei.“ Nu s-a mai gândit la ea, ci la ei. Atât de mare are sufletul această copilă, încât reușește să-i înțeleagă pe toți cei din jurul ei, să închidă ochii când unii greșesc pentru a-i putea ajuta la nevoie cu inima deschisă. Pot spune că nu am mai întâlnit până acum un om atât de sincer, atât de dezinteresat în acțiunile lui, atât de modest precum Andrada. Și Andrada nu este decât un copil, un copil cu atâtă înțelegere pentru toate, încât oricine o cunoaște nu poate spune decât că este un mare om. Da, este un un om frumos, atât fizic, cât și moral.

Cartea este pentru Andrada cel mai de preț lucru. Citește foarte mult. A înțeles că doar citind vei reuși să vorbești și să scrii corect, să-ți îmbogățești cunoștințele și la rândul tău să-ți faci un frate de nădejde, un prieten bun din carte, punând momente din viața ta pe file de hârtie, momente care să fie de folos celor ce vin după

tine.

În rândurile volumului „Momente“, Andrada a prezentat clipe din viața ei. În „Rândunelele“ a surprins viața unei familii de păsări care și-a construit cuibul în grajdul locuinței într-o primăvară, pe urmă nu uitau să revină în același loc. Îngrijorarea că rândunelele au pătit ceva rău și-a făcut loc în sufletul naratoarei când rândunelele au întârziat să își mai facă simțită prezența.

Mama, imaginea copilăriei fiecăruia, este frumos descrisă de copilul ce promite încă de pe acum a deveni un mare scriitor.

În „Satul meu“ și „Țara mea“, micuța scriitoare a arătat frumusețea locului căruia îi aparține, a staului natal și a țării sale, importanța respectării obiceiurilor și tradițiilor strămoșești.

Îndrăgostită de natură, Andrada a surprins transformările acesteia în diferite anotimpuri, în poezii și proză scurtă.

Mai presus de toate, scriitoarea este și o bună creștină ce merge la Sfintele Slujbe și adesea participă activ prin cântare bisericăescă, dovada faptului că în proza scurtă „Milostenia“ arată importanța rugăciunii, a credinței și a milosteniei prin imaginea unei femei ce iubea biserică. Si în „Crăciunul, o sărbătoare a bucuriei, ieri, astăzi și mâine.“ își arată dorința ca într-o lume a schimbării, Crăciunul, Nașterea Domnului să nu se depărteze de la înțelesul creștin.

Sunt convinsă că cititorii volumului „Momente“ vor lectura cu placere atât poeziile, cât și prozele scurte ale Andradei și vor înțelege și ei că micuța scriitoare va avea un viitor frumos în lumea artei cuvântului.

Ana-Cristina POPESCU

Rândunelele

Într-o primăvară, în grădina casei mele, se învârtneau în zbor rândunele. Mi-au atras atenția prin felul în care

zburau și ciripeau. Cred că se certau pentru locul în care aveau să-și construiască cuibul. După câteva zile rândunelele au început munca. Se pare că au ajuns la o înțelegere. În grajdi era cald, iar cuibul era ferit de ploaie și de vânt. Zile întregi cele două păsărele au cărat paie, mușchi, firicele de iarbă și pământ umed. Într-un final cuibul era gata. Trecuse ceva timp, când, într-o zi, am auzit gălăgie în grajdi. Mare mi-a fost mirarea în clipa când am zărit deasupra cuibului ciocuri uriașe. Erau puișorii de rândunică abia scoși din ouă, înfometăți, iar părinții lor erau plecați după hrană. Zilele treceau, iar puișorii devineau mai puternici și mai frumoși. Crescuseră atât de repede și stăteau înghesuiți în cuibul lor. Cel mai greu a fost momentul în care ei au învățat să zboare. Așa cum părinții ne ajută să facem primii pași, la fel și rândunelele își îndemnau și își încurajau odrazdele să zboare. Încetul cu încetul ei s-au desprins din cuibul lor. Cât era ziua de mare zburau prin grădină, se așezau pe vița de vie, la umbră, iar seara se adăposteau în grajdi.

Timpul a trecut, toamna a venit, iar familia de

rândunele se pregătea să-și părăsească cuibul, se pregătea să zboare către țările calde. Eram atât de tristă când le vedeam zburând fără noimă prin grădină. Le vedeam cum își luau rămas bun de la fiecare colțisor. Se înălțau în zbor, apoi coborau spre adăpostul lor, încercând parcă să-l mai primească încă o dată, înainte de plecare, ca să nu-l uite. Mă priveau și pe mine ciripind vesel, dar eu eram prea supărată de plecarea lor. Vroiam să rămână mereu în preajma mea, să rămână în cuibul lor cald și peste iarnă. Zadarnic încerca mama să-mi explice că plecarea rândunelelor era un lucru firesc, căci eu eram prea mică pentru a înțelege. Bunicul m-a liniștit asigurându-mă că păsărelele vor reveni la primăvară, la noi în țară și vor reveni la cuibul lor. În acel moment o rândunică a zburat spre mine, m-a atins ușor cu aripa, apoi s-a așezat alături de celelalte, în viața-de-vie. Așteptau ceva, așteptau un semn de la mine, așteptau să-și ia rămas bun. Văzându-le, tristețea mea s-a risipit într-o clipă, apoi le-am zâmbit cu gândul la revederea noastră. Am șoptit ușor: „Aveți grija de voi! Să vă întoarceți cu bine!“

Iarna a trecut cu greu. Uneori intram în grajd, priveam cuibul gol și mă întristam. Odată cu apariția soarelui bland, primăvăratec, două dintre rândunele au revenit la cuibul lor. Rândunica a făcut ouăle și le-a cloctit destul de timpuriu. Înainte de lăsarea frigului ea avea deja două rânduri de pui pregătiți pentru plecare. Eram atât de bucuroasă când vedeam familia întreagă de

rândunele zburând de colo, colo, prin grădină. La începutul fiecărei toamne plecau, iar primăvara, cel puțin două dintre ele reveneau la cuibul lor.

Într-o primăvară rândunelele nu au mai venit. Le aşteptam cu nerăbdare, dar în zadar. Cuibul era tot gol. Îmi imaginam că rătăciseră calea, dar cel mai greu de suportat era gândul că ele pieriseră pe drum. Astfel au trecut doi ani, ani în care cuibul rămas gol s-a degradat și a căzut. Nimic nu mai amintea de adăpostul rândunelelor, dar eu mă gândeam la ele. În primăvara următoare două rândunele au apărut în grădina mea. uşa grajdului era închisă, dar ele au intrat pe fereastră. Au intrat și au ieșit de câteva ori, apoi s-au apucat de treabă. În câteva zile cuibul era gata. Îmi puneam mereu întrebarea: „Oare erau rândunelele crescute aici sau erau altele?“ Își construise să cuibul în același loc, chiar dacă din cel vechi nu mai rămăsesese nimic. Coincidență sau nu, pentru mine nu mai conta. Mă bucuram că aveam rândunelele din nou aproape și speram din tot sufletul meu de copil să revină mereu aici, în cuibul lor cald.

Satul meu

Aici, în satul meu, am fost mânăiată pentru prima oară de razele blânde ale soarelui, într-un sfârșit de vară.

Aici, într-o familie minunată, am învățat primele cuvinte, am făcut primii pași, aici am crescut frumos dezmemerată de ai mei.

Încetul cu încetul mi-am dat seama că satul în care trăiesc este un sat la fel ca multe altele, dar pentru mine este cel mai frumos. Se pare că Dumnezeu i-a iubit pe străbunii noștri, pe cei care au pus temelia satului. Pot spune că este aşezat într-un ținut de vis, cu un relief variat, predominant fiind dealurile.

Holdele, puține, dar cu solul fertil, se împletește perfect cu livezile cu pomi de toate felurile și soiurile. Dealurile cu iarba fragedă cutreierate de turmele de oi, văgăunile cu ochiuri de apă în care se adapă animalele, poienițele smâlțuite cu mii și mii de flori colorate și cu miresme

îmbietoare, izvoarele cu apă cristalină atât de necesară pe timpul verii oamenilor, pădurile ce adăpostesc o mulțime de vietăți, cărările ce aşteaptă să fie cutreierate și însuflețite de oamenii locului și nu în ultimul rând râul care trece prin sat, ascuns printre anini și sălcii cu ramuri lungi plecate peste ape care la fel ca Nică din „Amintiri din copilărie“, ne aşteaptă să petrecem zilele de vară, bălăcindu-ne în apa lui curată; toate acestea și multe altele reprezintă frumusețea satului nostru.

Situat în acest ținut parcă desprins din povești, Dumnezeu ne-a binecuvântat satul cu oameni harnici și gospodari, oameni cu suflet mare care fac cinstire locului în care trăiesc. Ei lucrează cu multă dăruire pământul primit moștenire de la strămoși. Această moștenire nu se înstrăinează, ci se transmite mai departe, din generație în generație. De dimineață devreme până seara târziu satul răsună de zgomotul tractoarelor, de sunetul tălangilor și de glasurile sătenilor care trebăluiesc în gospodăriile lor frumoase și bine îngrijite sau la holdele și grădinile lor.

Urcând dealul din apropierea satului observ tot ce-i mai frumos și mai interesant. De acolo observ satul în toată măreția lui. Privirea îmi este acaparată de cei doi brazi bătrâni și mari. Unul se află în curtea bisericii, iar celălalt se găsește în cimitirul satului. Ei fac o punte de legătură între prezent și viitor, protejând parcă într-un fel aparte existența noastră.

Ce frumos este satul nostru! Cerul aproape albastru, străbătut de nouași nostalgiici, soarele care cu razele-i jucăușe dezmiardă pământul, cântecul păsărelelor, apa rece de izvor, miroslul fânului abia cosit, toate acestea îmi arată cât de bun și milostiv este Dumnezeu cu noi oamenii.

Ce frumoase sunt sărbătorile la noi în sat! Avem datini și obiceiuri pe care le respectăm, iar fetele și femeile încă se mai mândresc cu frumoasele costume populare.

În sat avem școală, biserici, un parc special amenajat pentru copii, un teren de fotbal. Avem tot ceea ce ne trebuie pentru ca noi să creștem frumos și peste ani să devinim mândria părinților noștri și chiar mândria satului în care am crescut.

Aici, în satul meu, Voislova, din județul Caraș Severin, mă simt cel mai fericit copil de pe pământ.

Tara mea

M-am născut într-o țară minunată, România. Sunt româncă și la fel ca majoritatea cetățenilor acestei țări îmi iubesc locul

în care m-am născut și trăiesc. Aici, în țara mea, mă simt cel mai fericit copil de pe pământ. Pentru mine, România, țara în care cresc este cea mai frumoasă, e perfectă aşa cum e și nu aş schimba-o pentru nimic în lume.

În ochii mei de copil fără griji și fără nevoi, văd o țară bogată, căci oriunde îmi îndrept privirea observ câmpii manoase cu soluri fertile ce freamătă sub greutatea grânelor, râuri repezi cu apă cristalină ce scaldă pământul țării-n lung și-n lat, dealuri acoperite cu livezi și podgorii întinse, păduri întunecate ce adăpostesc o mulțime de animale sălbaticice, Dunărea, Delta Dunării și Marea Neagră ce ne atrag ca un magnet pe timp de vară.

România are un farmec aparte față de alte țări, căci toate aceste forme de relief se împletește armonios cu munții noștri ce stau de veghe, nemîșcați de mii și mii de ani, protejând existența noastră, a românilor, din cele mai vechi timpuri până în prezent, munții noștri în care stau ascunse o mulțime de resurse naturale.

Pe lângă aceste bogății și frumuseți ale naturii, țara noastră este cunoscută în lume pentru ospitalitatea de care dăm dovedă. Se spune că la noi poarta e deschisă și masa pusă pentru oricine ne trece pragul, căci Dumnezeu ne-a înzestrat cu o inimă mare.

Vorba dulce românească, portul nostru popular, obiceiurile și tradițiile noastre ne-au fost lăsate de strămoșii noștri, să le păstrăm cu sfîrșenie, iar apoi să le

transmitem generațiilor viitoare.

Sunt mândră că fac parte din acest neam, că prin venele mele curge sângele strămoșilor noștri, căci ei au fost viteji în vreme de război și harnici pe timp de pace.

Un lucru reprezentativ pentru noi, români, este iubirea față de Dumnezeu, ca doavadă stând bisericile și mănăstirile de pe întreg cuprinsul țării, mănăstiri ridicate de marii domnitori și care au dăinuit peste veacuri, arătând lumii întregi că ținutul nostru e un ținut de vis, binecuvântat de Dumnezeu.

Marii noștri intelectuali, artiști, sportivi, au ridicat România pe cele mai înalte culmi ale gloriei, făcând-o cunoscută în lume.

Când spun România, spun Coloana Infinitului, Arcul de Triumf, Palatul Parlamentului, doar câteva din reperele turistice ale capitalei țării noastre.

Când spun România, spun cerul albastru fără nori, întinse revârsări de plaiuri pe care turmele de oi, păduri ruginite de toamnă ce-și scutură frunza, brazi înalți ale căror vârfuri încearcă să sărute bolta cerului, văi îndepărtate pe care sclipesc râuri de argint.

Când spun România, spun locul meu liniștit în care trăiesc, spun acasă, căci aici într-un sat din acestă țară minunată simt miroslul fânului abia cosit, simt aburul Cald al pâinii proaspăt scoasă din cuptor și mai simt căldura și duioșia cu care sunt înconjurată de persoanele din jurul meu.

Îmi iubesc țara și-mi doresc să aflu cât mai multe despre ea. În excursiile organizate de școală sau în cele cu părinții ascult cu mult interes explicațiile ghizilor și mă simt mai aproape de strămoșii noștri, de cei care și-au dat viața pentru acestă țară.

Îmi iubesc țara la fel cum păsările iubesc cerul senin, aici m-am născut, aici îmi petrec frumoșii ani ai copilăriei și sper că aici voi rămâne, în țara mea, România, atât timp cât voi trăi.

Glasul pădurii mă cheamă

Atât de prezentă și binecuvântată în viața noastră, a oamenilor și a

întregii naturi, pădurea mă cheamă să-i trec pragul oferindu-mi tot ceea ce are ea mai frumos și mai bun, în funcție de anotimp.

Primăvara devreme, pădurea se trezește la viață și mă îmbie să-i trec pragul ca să-i ascult povestea. Ea îi mulțumește lui Dumnezeu pentru lumină, căldură, apă, păsări, pentru aerul curat pe care numai aici îl întâlnim, pentru gingeșele flori vestitoare ale primăverii, pentru ghoiocei și pentru oamenii cu inimă bună care-i trec pragul. În acest anotimp al renașterii totul se trezește la viață: găzele amorțite, păsările întoarse la cuiburile lor, copacii ce-și oblojesc rânilor dezmiereându-și mugurii sub mângâierea blândă a razelor solare.

Este atât de fragilă și firavă în încercarea ei de a îmbrăca haina ei verde de mătase. Pe cât de firavă este, pe atât de rezistentă. Pădurea luptă cu îndărjire, anotimp după anotimp, an după an, pentru a rămâne în picioare în fața tuturor intemperiilor naturii, luptă din răsputeri ca să supraviețuiască.

Soarele dogoritor al verii îmbracă pădurea în haina verde cu brâu de flori colorate. Foșnetul frunzelor ce dansează în bătaia vântului mă cheamă din nou să mă răcoresc și să-i ascult în continuare povestea.

Ascultându-i chemarea, pășesc pe acest tărâm și mă las vrăjită de frumusețea lui. Păsările îmi dezmiardă auzul cu cântecul lor, copacii mă dezmiardă mângâindu-mă cu frunzele lor, părâiașele ce clipotesc atât de jucăuș în drumul lor îmi alină sufletul, iar verdele de toate nuanțele posibile îmi atrage privirea. În jurul meu s-au prins în horă copacii printre ale căror frunze răzbate lumina soarelui, flori viu colorate, fructe parfumate.

M-am aşezat la umbra unui copac bătrân, poate cel mai bătrân și mai mare copac din adâncul pădurii. Aceasta îmi spune că pădurea e tristă, îmi spune că a văzut multe de-a lungul timpului și a trecut prin multe, dar acum mai mult ca altădată, pădurea nu luptă împotriva naturii dezlănțuite, ci trebuie să lupte împotriva oamenilor, a semenilor noștri care-i taie copacii cei mai mari și cei mai frumoși, răpindu-i din frumusețe și rărindu-i rândurile. Copacii îngenunchiați de tăietori nu mai apucă să-și strige durerea. În urma lor rămân doar cioturile ce mai amintesc de măreția copacilor de altădată. Pădurea își plânge soarta, dar totuși are speranță că va veni o zi în care alți puieți vor lua locul copacilor tăiați.

Încetul cu încetul, culoarea verde a pădurii pălește, semn că se apropiе toamna. Pădurea își îmbracă haina vestejită. Frunzele copacilor, atinse de bronzul brumei, obosite să-și mai caute un pic de căldură, devin pale, roșiatice, maronii și părăsesc rând pe rând copacii pe care i-a împodobit până acum. Covorul de frunze pe care calc se sfarmă sub greutatea încălțărilor mele, iar copacii dezgoliți și goi sunt triști. Glasul pădurii mă cheamă iar, dar în zadar, căci sunt prea tristă, ca să-i

ascult chemarea, iar ecoul se stinge departe pierind încetul cu încetul. Privesc pădurea și încep să plâng, căci o văd atât de pustiită, atât de tristă și neajutorată, iar eu nu pot să-i trec pragul, nici n-o pot ajuta. Doar primăvara poate face acest lucru, dar este atât de departe.

Iarna, pădurea îmbracă haina de argint. Copaci își mișcă cu greu crengile dezgolite asemeni unor fantome încătușate. Viețuitoarele s-au ascuns în vizuini. Pustie e pădurea, pustii îi sunt cărările, pustiu este și sufletul meu. Atunci când fulgii de zăpadă se aştern ca-ntr-un dans pe întreg pământul, pădurea îmbracă haină albă și pufoasă care o ajută să treacă mai ușor peste gerul aspru al iernii. Urma cărărilor nu se mai zărește, iar copacii tăcuți dorm liniștiți. În camera mea e cald și bine. Încerc să adorm, dar nu reușesc. Merg la fereastra poleită cu flori scliptoare de ferigă și-o deschid. Aud din nou chemarea pădurii ce mă-ndeamnă să-i trec pragul, dar de această dată nu-i pot răspunde, fiindcă în jurul meu totul e înghețat și rece.

Astfel, în fiecare anotimp pădurea îmbracă o altă haină, dar chemarea ei este aceeași, mă cheamă să-i trec pragul ca să-i ascult povestea.

LA DANS CU PRIMĂVARA

*

Încă e primăvară

După o iarnă geroasă, soarele bland cu razele-i strălucitoare mângâie pământul, trezindu-l la viață. Întreaga natură ascultă mângăierea-i dezmorțindu-se, încercând parcă să uite de coșmarul care s-a sfârșit.

Eu am încercat să surprind cu privirea toate schimbările din jurul meu, să adun în suflet toată frumusețea trezirii la viață și deodată m-am simțit o altă persoană, o ființă ce a renăscut odată cu venirea primăverii.

Păsările își cântă versul lor vesel din zori și până-n seară, eu îmi îmbogățesc viața cu armonie din primăvară în primăvară.

În fiecare primăvară, ca și acum de altfel, pășeam și priveam fiecare copac înmugurit, cercetam fiecare mugur care aștepta ca soarele să-l mângâie, să-i ofere căldură și să-l ajute să crească, observam fiecare gâză care primește fericită binecuvântarea solară.

În acest an, în încercarea mea de a cuprinde cu privirea cât mai patrunzător aceste priveliști ale începutului de viață, m-am împiedicat, m-am dezechilibrat și am fost la un pas de a cădea pe pământul dezmorțit.

Oare ce am atins în drumul meu? Uitându-mă în jos

am zărit o rădăcină stufoasă din care se detașa plăpând un firicel de iarbă.

Era atât de mic și de fragil firul acela de iarbă ivit în drumul meu, încât mare mi-a fost bucuria că nu l-am strivit sub talpa piciorului.

L-am cercetat cu mai multă atenție și am constatat că firul de iarbă se simția mândru că mi-a atras privirea asupra lui. Îmi părea că zâmbește ironic simțindu-se important că m-a opri chiar și pentru o clipă din drumul meu. Poate era important în felul lui. Cu siguranță era important. El era verdele ce rechema veselia în natură.

Mintea mi s-a lumina de proverbul „Buturuga mică răstoarnă carul mare.“. Buturuga mică era rădăcina stofoasă cu firicelul de iarbă abia încolțit, iar carul eram eu. Era și adevărat, firul de iarbă a fost la un pas să mă răstoarne.

Primăvara de vereme verdele ierbii împânzește câmpia. Începe cu un fir de iarbă rătăcit, pe urmă aleargă peste lunci, dealuri, ca mai apoi să poposească la munte.

Continuam să-mi răspund la întrebarea de ce firul de iarbă se simțea atât de important și de mândru? Gândindu-mă mai bine am găsit cel mai potrivit răspuns. Fără firicelul de iarbă și frații lui care sunt o multitudine pe toată suprafața pământului, nicio vietate nu ar exista, iarna fiind sursă de hrană pentru animalele domestice și sălbaticice, dar și o sursă de viață pentru tot ceea ce este în jur, oferind prospetime, aer curat.

Primăvara turmele de oi pasc iarba verde și fragedă de pe câmpii și dealuri, iar vara urcă la munte, acolo unde iarba este mai bună și mai hrănitoare. Iarba crește neîncetat, chiar dacă este tăiată, asemenea firului de păr

ce împodobește capul omului. Ea împodobește natura și hrănește animalele. Are nevoie doar de căldură și de ploaie.

Am încercat să urmăresc firul de iarba, să-i văd evoluția, să-l observ mare și puternic. L-am urmărit zilnic. Firul cel palid și plăpând a ajuns un fir verde și puternic care dansa în bătaia vântului, mândru ca în ziua în care m-am împiedicat de el. Privindu-l am început să mă aseamăn cu el.

Amintiri, amintiri treceau prin sufletul meu.

Mi-am rezervat primii ani de viață în care, la fel ca firul de iarba, am fost mângăiată pentru prima dată de lumina și căldura soarelui. Încetul cu încetul dintr-o fetiță plăpândă am devenit, zic eu, o domnișoară cu o personalitate puternică.

Chiar dacă în drumul meu am întâlnit multe obstacole, cu ajutorul lui Dumnezeu, la fel ca firicelul de iarba, le-am trecut, m-am întărit și am pășit mai departe.

Așa cum firul de iarba se întărește mângăiat de soare și sărutat de ploi, tot astfel crește și un copil.

Primăvara, firul de iarba și copilul sunt simboluri ale eternității.

Privesc din nou firul de iarba care se unduje în bătaia vântului încercând să-și spună povestea și să-mi arate cât de important este el.

Încă e primăvară, atât pentru mine, cât și pentru firul de iarba, trebuie doar să creștem drept și să ne bucurăm de verdele vieții.

*

Primăvara, anotimpul renașterii

Un fir de iarba s-a înălțat trufaș din pământul dezmorțit de razele soarelui atât de mult aşteptate. Mergeam pe drum și m-am împiedicat de el. L-am privit surprinsă de îndrăzneala lui de a-mi sta în cale, pe urmă i-am zâmbit, căci am înțeles. Primăvara a sosit.

Am mai făcut câțiva pași lăsând vestitorul primăverii în urmă și am simțit că zâna cea plăpândă și firavă a anului ne-a adus un vânt cald care a început să adie peste natura încă amorțită.

Am aruncat privirea în jur și am observat că mantia albă a iernii, până mai ieri intactă, acum este zdrențuită. Zăpada se topește văzând cu ochii. Gheața de pe pâraiele cu apă cristalină și rece a dispărut. Soarele răsare pe cerul senin și mângâie cu razele calde prima floare vestitoare a primăverii, ghiocelul. Mângâiat de soare, ghiocelul se răsfață unduindu-și tulpina în adierea lină a vântului.

Această zână bună, primăvara, ne-a adus bucurie, lumină și culoare. Câmpurile și dealurile au înverzit, iar pomii se pregătesc să înflorească.

Natura s-a trezit la viață, gândacii și gâzele stau la soare, iar fluturii zboară de colo, colo dezmorțindu-și trupurile. Florile multicolore și-au desfăcut petalele împrăștiind în aer un miros adormitor.

La marginea satului se află un copac bătrân și foarte înalt. Au mai fost mulți, dar încetul cu încetul, din cauza furtunilor, ceilalți frați ai săi s-au nimicit unul câte unul, iar el a rămas singur. Acum își oblojește rănile, iar mugurii săi prind viață.

Păsările călătoare s-au întors la cuiburile lor pe care le repară făcând gălăgie mare. Din tufișuri răzbate cântecul inegalabil al privighetorii, iar ciocârlia cântă veselă din înaltul cerului.

Copacii verzi, acum au uitat de zilele triste de iarnă.

Așa cum natura se trezește la viață, la fel și oamenii se însuflătesc în acest sfânt anotimp. Bucuria cuprinde totul. Ciobanii își scot turmele la păscut pe păsunile întinse, iar mielușei zburdă prin iarba verde. Gospodarii trebăluiesc în curțile și casele lor ca niște furnici. Ogoarele răsună de zgomotul tractoarelor.

Plină de lumină și flori, zâna primăvară împarte bucurie și culoare. Toată natura este veselă și se bucură că primăvara a sosit.

Și când stai să te gândești că totul a început cu un firav fir de verdeață.

*

Un fir de iarbă

După o iarnă cu multă zăpadă și foarte geroasă, soarele timid mânăie întreaga natură îndemnând-o să se trezească la viață.

Dintr-o rădăcină s-a ivit un firicel mic și gălbui de iarbă. Ziua este mânăiat de razele soarelui, iar noaptea doarme la lumina stelelor. Pe zi ce trece, firul de iarbă capătă putere și devine tot mai verde.

Mă întreb ce importanță are? De ce firicelul de iarbă este atât de mândru de el?

În minte îmi vin tot felul de răspunsuri, dar adevarul

este că fără firicelul de iarbă și frații lui care sunt o infinitate pe toată suprafața pământului, nicio viciate nu ar exista. Firele de iarbă sunt sursa de hrană pentru animalele domestice și sălbatiche. Firicelul de iarbă nu pierde primăvara și până toamna târziu el crește. Este rupt sau tăiat și crește din nou. Are nevoie doar de ploaie și căldură.

Un adult dacă privește un fir de iarbă își amintește de copilărie. Cât de jucăuș și plin de viață era asemenea elementului vegetal în bătaia vântului! Așa cum firul de iarbă se întărește și crește, mânăiat de soare și sărutat de ploi, crește și copilul. Copilul, primăvara și firul de iarbă sunt simbolul eternității.

Acum privesc din nou spre firul de iarbă. Aceasta e mare și se undujește în bătaia vântului încercând să ne arate cât de important este el.

*

Vestitorul primăverii

Un fir de iarbă s-a înălțat trufaș din pământul dezmorțit de razele soarelui atât de mult așteptate. Mergeam pe drum și m-am împiedicat de el. L-am privit surprinsă de îndrăzneala lui de a-mi sta în cale, pe urmă i-am zâmbit, căci am înțeles. Primăvara a sosit.

Am mai făcut câțiva pași, lăsând vestitorul primăverii în urmă, și am simțit că zâna cea plăpândă și firavă a anului ne-a adus un vânt cald, care a început să adie peste natura încă amorțită.

Am aruncat privirea în jur și am observat că mantia albă a iernii, până mai ieri intactă, acum este zdrențuită.

Zăpada se topește văzând cu ochii. Gheța de pe pâraiele cu apă cristalină și rece a dispărut. Soarele răsare pe cerul senin și mânăgâie cu razele calde prima floare vestitoare a primăverii, ghiocelul. Mânăgâiat de soare, ghiocelul se răsfață, unduindu-și tulpina în adierea lină a vântului.

Această zână bună, primăvara, ne-a adus bucurie, lumină și culoare. Câmpurile și dealurile au înverzit, iar pomii se pregătesc să înflorească.

Natura s-a trezit la viață, gândacii și gâzele stau la soare, iar fluturii zboară de colo-colo, dezmorțindu-și trupurile. Florile multicolore și-au desfăcut petalele, împriștiind în aer un miros adormitor.

La marginea satului se află un copac bătrân și foarte înalt. Au mai fost mulți, dar încetul cu încetul, din cauza furtunilor, ceilalți frați ai săi s-au nimicit unul câte unul, iar el a rămas singur. Acum își oblojește rănilor, iar mugurii săi prind viață.

Păsările călătoare s-au întors la cuiburile lor, pe care le repară făcând gălăgie mare. Din tufișuri răzbate cântecul inegalabil al privighetorii, iar ciocârlia cântă veselă din înaltul cerului.

Copacii verzi au uitat acum de zilele triste de iarnă.

Așa cum natura se trezește la viață, la fel și oamenii se însuflătesc în acest sfânt anotimp. Bucuria cuprinde totul. Ciobanii își scot turmele la păscut pe păsunile întinse, iar mielușei zbură prin iarba verde. Gospodarii trebăluiesc în curțile și casele lor, ca niște furnici. Ogoarele răsună de zgomotul tractoarelor.

Plină de lumină și flori, Zâna Primăvară împarte bucurie și culoare. Toată natura este veselă și se bucură

că primăvara a sosit.

Și când stai să te gândești că totul a început cu un firav fir de verdeață...

*

Un ceas de primăvară

Un fir de iarba s-a înălțat trufaș din pământul dezmorțit de razele soarelui atât de mult aşteptate. Mergeam pe drum și m-am împiedicat de el. L-am privit surprinsă de îndrăzneala lui de a-mi sta în cale, pe urmă i-am zâmbit, căci am înțeles. Primăvara a sosit.

Am mai făcut câțiva pași lăsând vestitorul primăverii în urmă și am simțit că zâna cea plăpândă și firavă a anului ne-a adus un vânt cald care a început să adie peste natura încă amorțită.

Am aruncat privirea în jur și am observat că mantia albă a iernii, până mai ieri intactă, acum este zdrențuită. Zăpada se topește văzând cu ochii. Gheața de pe pâraiele cu apă cristalină și rece a dispărut. Soarele răsare pe cerul senin și mângâie cu razele calde prima floare vestitoare a primăverii, ghiocelul. Mângâiat de soare, ghiocelul se răsfață unduindu-și tulpina în adierea lină a vântului.

Această zână bună, primăvara, ne-a adus bucurie, lumină și culoare. Câmpurile și dealurile au înverzit, iar pomii se pregătesc să înflorească.

Natura s-a trezit la viață, gândacii și gâzele stau la soare, iar fluturii zboară de colo, colo dezmorțindu-și trupurile. Florile multicolore și-au desfăcut petalele

împrăștiind în aer un miros adormitor.

La marginea satului se află un copac bătrân și foarte înalt. Au mai fost mulți, dar încetul cu încetul, din cauza furtunilor, ceilalți frați ai săi s-au nimicit unul câte unul, iar el a rămas singur. Acum își oblojește rănilor, iar mugurii săi prind viață.

Păsările călătoare s-au întors la cuiburile lor pe care le repară făcând gălăgie mare. Din tufișuri răzbate cântecul inegalabil al privighetorii, iar ciocârlia cântă veselă din înaltul cerului.

Copacii verzi, acum au uitat de zilele triste de iarnă.

Așa cum natura se trezește la viață, la fel și oamenii se însuflătesc în acest sfânt anotimp. Bucuria cuprinde totul. Ciobanii își scot turmele la păscut pe păsunile întinse, iar mielușei zbură prin iarba verde. Gospodarii trebăluiesc în curțile și casele lor ca niște furnici. Ogoarele răsună de zgomotul tractoarelor.

Plină de lumină și flori, zâna primăvară împarte bucurie și culoare. Toată natura este veselă și se bucură că primăvara a sosit.

Și când stai să te gândești că totul a început cu un firav fir de verdeță.

Un ceas de primăvară și totul se îmbujorează a eternitate.

Povestea ghoioceilor din grădina mea

Acum câțiva ani am plantat în grădină un soi timpuriu de ghoiocei. Le-am găsit cel mai bun loc, acolo unde căldura și lumina soarelui îi mânăgia întreaga zi.

An de an ghoioceii înfloarea vestind primăvara, iar eu îi dăruiam persoanelor dragi. În locul celor pe care îi rupeam creșteau alții, astfel în grădina mea aveam o mulțime de ghoiocei.

În vacanța de iarnă soarele bland care a mânăiat pământul cu razele lui delicate, a început să topească zăpada. De sub pătura groasă de omăt și-au făcut apariția câteva frunzulițe firave și plăpânde de ghoiocei.

Ele au străpuns covorul alb, au răzbit prin el, ca să poată să simtă căldura soarelui. După câteva zile mai calde, ghoiceii și-au scos din carapacea de zăpadă înghețată bobocii mici, albi și puri.

Zilele mai călduțe de iarnă s-au dus, dar, vai, într-o noapte, peste grădină s-a așezat un ger năpraznic, iar dimineața ghoiceii mei erau înghețați și nemîșcați. Mă cuprinseră două sentimente ciudate: tristețea și vinovăția, deoarece eu îi plantasem în grădină și acum, mai mult ca altădată le vedeam chinul prin care trec an de an pentru a răsări și a înflorii.

Ghoiceii mei erau atât de vulnerabili la capriciile iernii.

Încetul cu încetul gerul a trecut lăsând locul fulgilor de nea să se împrăștie în văzduh. Ghoiceii mei au fost salvați de alt covor alb și moale de nea.

Acum ei stau ascunși până când va veni anotimpul pe care-l vestesc: PRIMĂVARA.

Anotimpurile

Anotimpurile sunt patru surori, patru fete, dar cu firi diferite.

Primăvara are o fire blândă și aduce veselie împrejurul ei. Natura întreagă se bucură și renaște. Verdele ce împodobește totul, ghoiceii care-i vestesc apariția, zambilele cu mirosul lor puternic și copacii care înfloresc, păsările care reîntoarse din țările calde își refac cuiburile, ogoarele ce aşteaptă să fie arate și însămânțate, turmele de oi ce împânzesc dealurile, toate acestea ne arată câtă importanță are pentru noi oamenii acest anotimp.

Nici nu băgăm bine de seamă și primăvara trece lăsând locul surorii ei mai calde.

Vara este căldă, are o fire mai veselă, mai pusă pe

șotii. Are părul asemenea lanurilor de grâu ce aşteaptă să fie secerate. Ea ne dezmiardă cu căldura neegalabilă și cu binevenita vacanță de vară, aducându-ne relaxare, multă relaxare. Câmpurile sunt pline de flori multicolore, albinele culeg polenul, întreaga natură continuă veselia începută de sora ei, primăvara. Tot ceea ce e frumos trece repede, parcă prea repede și astfel vara îi cedează locul surorii ei, toamna.

Cea mai bogată dintre surori, toamna, trimite spre pământ un văl de brumă argintie, iar natura îmbracă haine galbene, roșcate, maronii. Copacii își dezgolesc crengile, rămânând goi, singuri și triști. Păsările pleacă părăsindu-și grăbite cuiburile. Totul în jur e mohorât și trist. Doar pe ogoare, livezi și vii gălăgia este în toi. Roadele sunt adunate și puse la păstrare. Încetul cu încetul toamna, scuturându-și încă o dată haina ruginie, pleacă, nemaiuitându-se înapoi, lăsându-ne pe mâna surorii ei, iarna.

Iarna, cu firea-i rece și caprecioasă își intră încet, încet în drepturi, căutând să acopere cât mai repede întreaga natură cu mantia ei albă și pufoasă. Văzând că nu este luată în serios, ne mai trimite câte un ger de crapă pietrele. Miros de lemn ars, flori de gheăță la ferestre, obrajii roșii de copii care vin de la săniuș, doar în acest anotimp întâlnim. Pe lângă capriciile ei, ne aduce magie, căldură în suflete și în case. Acum e vremea colindelor.

Fiecare fiică a anului își etalează frumusețea și măiestria asupra naturii. An după an, anotimpurile se succed unul după altul, urmându-și cursul firesc, desfășându-ne cu frumusețea și culorile lor.

O toamnă tristă

Sub adierea răcoroasă a vântului, toamna, zâna recoltelor, își face apariția pe meleagurile noastre,

purtând pe cap cunună din frunze uscate și brâu din roadele pământului la mijloc.

Ea bate la ușă stăruitor, încercând din răsputeri să-și facă simțită prezența. Ochii mei priveau pădurea zdrențuită de vânturi.

Soarele palid și ostenit, sleit de puteri, se lasă la vale apropiindu-se de crestele golașe ale codrului. Măsuram cu ochii zarea, iar ceea ce vedeam era întunecat, iar iarba până mai ieri verde, acum era ruginită, puștiită de soare și de brumă.

Ce tristețe mi-a cuprins sufletul!

Dintr-un salcâm firv, a căzut legănându-se o frunză galbenă, ovală, moartă înainte de vreme. Plină de praf, îndoită, străpunsă de acul unei insecte, a rămas pentru câteva clipe atât de neajutorată.

Am privit-o, am ridicat-o, am șters-o de praf, apoi am pus-o în jurnalul meu ca pe o amintire de început de toamnă.

Pădurea cu pete verzi, aurii, maronii, se împletește perfect cu livezile încărcate încă cu fructe parfumate. Țăranii își adună în mare parte recoltele, își cără clăile de fân acasă, în țarcuri.

Încet, încet, totul devine mohorât și ruginiu. Au

ruginit frunzele pomilor, a ruginit nucul bătrân înainte de vreme ... iar vântul, își chinuie prada încontinuu, smulgând frunză după frunză, făcându-le să danseze un dans ritmat înainte de a se aşeza pe pământ.

Cerul era tulbure, pădurea foșnea, se risipea și se aduna în vârtejuri de frunze uscate, moarte, iar covorul multicolor se îngroșa mai tare. Îmi era milă, mi-era milă de bieții copaci sub a căror umbră mi-am petrecut vara.

În văzduh, în zarva mare, păsările călătoare în fâlfâit de aripi, plutesc în stoluri, lăsând în urmă cuiburile și locurile ce le-au fost adăpost. Ele pornesc spre țările calde, către un nou început.

Drumul e lung și primejdios, iar multe dintre ele pier.

Am început să plâng. Plângeam vara care s-a dus, plângeam plecarea păsărilor călătoare, plângeam pentru mine, căci cu ochii mei vedeam doar culorile triste ale toamnei.

Chiar dacă vremea era mohorâtă, măceșii au înflorit pentru a doua oară, semn de toamnă lungă. Pe alocuri, plugurile spintecau ogoarele istovite și sleite.

Sfârșitul toamnei bătea ce la ușă se aprobia cu repeziciune. Copacii ridicau în văzduh brațele goale și înnegrite în semn de rugăciune.

Vânturile ... vânturile se întețeau pustiind ogoarele, livezile, pădurile.

Toamna, zâna belșugului, ne-a vrăjit cu recoltele ei, iar acum, înainte de a-și lua rămas bun de la noi, ne aduce tristețe, îmbrăcând natura în culori gri-închis, negru.

O frunză în bătaia vântului

Toamna a intrat în drepturile ei. Bogăția acestui anotimp apare în livezi și pe ogoare.

Printre copaci se aude un freamăt ușor. Îmi ridic privirea și văd adierea frunzelor.

- Vreau să fiu o frunză, mi-am spus într-o primăvară, o frunză care dansează în bătaia vântului! ... Sunt! Am fost o clipă un mugure, pe urmă o frunzuliță firavă. În vară am fost cea mai frumoasă frunză din copac. Toată vara am ascultat cântecul păsărelelor, iar soarele m-a încălzit. Acum păsările pleacă, iar surorile mele, frunzele, cad una câte una. Cu siguranță o să vină și rândul meu. Nu vreau să cad! Nu vreau să mai dansez în bătaia vântului! Mi-e teamă! Dorința mea de a fi o frunză s-a împlinit și acum mă omoară. Totul e trecător. Totul e o frunză în bătaia vântului!

În livezi și pe ogoare sunt roade bogate ce îți îmbată simțurile cu parfum și culoare, doar frunzele cad. Se leagănă în vânt și cad. Atâtă le-a fost.

- Nu, nu mai vreau să fiu o frunză! Vreau să mă trezesc din acest vis, să fiu din nou copil printre copii!

Toamna, o zână bogată, frumoasă, dar și furioasă

Vara, cu soare puternic, a lăsat locul toamnei.

Zilele sunt mai scurte, iar nopțile mai lungi și mai reci. Soarele începe să pălească. Razele lui jucăușe parcă au atipit. Bruma apare asupra pământului ca un vâl de diamant.

Toamna este o zână frumoasă, bogată, dar și furioasă. Frumusețea i-o dau pădurile, în care frunzele copacilor au o mulțime de nuanțe. Ici-colo câte o frunză galbenă legănându-se în bătaia vântului. Frunzele căzute formează un covor multicolor.

Bogăția toamnei ni se arată pe câmpii, în grădini și în livezi. Câmpurile sunt însuflătite de oamenii care își culeg roadele. Ei își umblă hambarele. În grădini și livezi se simte mirosul legumelor și al fructelor. Gospodinele pregătesc dulcețuri, compoturi și murături. Ele își fac provizii pentru iarnă ca și furnicile.

Furia toamnei este adusă de șuierul vântului. Norii cenușii împodobesc văzduhul. Păsările călătoare se adună în stoluri și se pregătesc de plecare. Le așteaptă un drum lung și greu. Multe dintre ele pier. Animalele, la fel ca și oamenii, își fac provizii pentru iarnă. În curând pădurea va fi pustie.

Toamnă dragă, îți mulțumim pentru frumusețe și belșug!

Crăciunul, o sărbătoare a bucuriei, ieri, astăzi și mâine

Sărbătoarea Nașterii

Domnului sau Crăciunul este o sărbătoare a bucuriei, căci faptul în sine este un prilej de bucurie.

Încă din vechime se ofereau cadouri în amintirea celor trei magi. La început aceste cadouri erau mai mult cadori simbolice, Crăciunul devenind treptat sărbătoarea copiilor, căci reprezintă pentru cei mici noaptea magică în care Moșul le împlinește toate dorințele. Pe lângă bradul împodobit și o mulțime de cadouri sub el, noi, copiii, trebuie să știm că aceasta este Sărbătoarea Nașterii Domnului, Cel ce S-a născut într-un adăpost de animale, a fost culcat într-o iesle, iar animalele l-au încălzit.

În acele zile, pe lângă dorințele noastre ar trebui să ne gândim măcar pentru o clipă la copiii sărmani care au nevoie de hrană, îmbrăcăminte, au nevoie de puțină bucurie, iar această bucurie noi putem să le-o oferim.

Ascultând poveștile bunicului, îmi imaginam cum era Crăciunul pe vremea lui. El îmi povestea că bradul era împodobit cu bomboane și câteva dulciuri, dar pentru aceste lucrări mărunte pentru noi copiii de azi, ei se bucurau nespus. Așteptau cu nerăbdare această

Sfântă Zi în care toată familia cu mic, cu mare, mergea la biserică.

Treptat locul bomboanelor și al dulciurilor din brad a fost luat de globuri și alte decorațiuni de iarnă care nu împodobesc doar pomul, ci împodobesc întreaga casă.

Crăciunul sărbătorit de mine este diferit de cel de odinioară, căci noi copiii de azi avem tot ceea ce ne dorim. La majoritatea dintre noi e sărbătoare în fiecare zi, căci dulciurile, fructele, jucăriile, nu ne lipsesc.

Astfel ne pierdem entuziasmul care trebuia să ne cuprindă de sărbători, astfel uităm de adevărata sărbătoare a Crăciunului care constă în Nașterea Domnului.

Am ajuns în punctul în care noi, copiii, păsim foarte rar pe ușa bisericii, din ce în ce mai rar, dar trebuie să știm că acolo primim cu adevărat vestea Nașterii Domnului.

Eu aştept cu nerăbdare această sărbătoare, aştept colindătorii. În casă se simte miros de mere coapte, cozonaci și se mai simte căldura cu care-i întâmpinăm pe cei ce ne fac ziua mai frumoasă.

Se spune că bradul simbolizează Sfânta Treime datorită formei sale triunghilare.

Bradul frumos împodobit aşteaptă într-un colț nemulțumit că eu nici nu-l bag de seamă, nemulțumit că nu deschid niciun cadou. Dar eu sunt vrăjită de magia colindelor, de mesajul lor din care descopăr an de an că Fiul lui Dumnezeu s-a născut. Da! Pentru mine acesta e

cel mai minunat cadou, iar cele aşezate sub brad nu reprezintă nicio surpriză pentru mine, deoarece sunt lucruri pe care mi le-am dorit.

Din acest motiv pot spune că Sărbătoarea Nașterii Domnului sau Crăciunul din zilele noastre a devenit o necesitate, căci am început să ne dorim lucruri tot mai scumpe.

Încerc să mă gândesc la cum ar fi Crăciunul pentru copiii din generațiile viitoare. Copiii de mâine nu se vor mai mulțumi cu darurile copiilor de azi, la fel cum și noi nu ne mai mulțumim cu darurile primite de la părinții sau bunicii noștri. Având în vedere ceea ce se întâmplă azi în lume, felul în care informatica și tehnologia au avansat, acaparându-ne aproape în totalitate, sunt convinsă că acei copii vor primi daruri cu totul diferite. Ei își vor dori daruri mult mai extravagante și mai costisitoare.

Eu sper din tot sufletul meu de copil ca măcar magia colindelor să le aducă cel mai frumos dar, vesteala Nașterii Domnului. Mai sper că această sfântă sărbătoare a bucuriei să nu se transforme într-o simplă sărbătoare a iernii, ci să fie cu adevărat Sărbătoarea Nașterii Domnului sau Crăciunul.

Crăiasa cea albă și magia sărbătorilor de iarnă

Crăiasa Iarnă, cu părul despletit, împodobit cu flori sclipitoare de argint, coboară în grabă prin munți și văi, înghețând tot ceea ce îi ieșe în cale.

În goana ei trece printre brazii înalți care își apleacă vârfurile firave și își leagănă ușor cetina îngreunată de povara zăpezii.

Șuierând din toate puterile, iarna coboară prin păduri, trimițând viețuitoarele să intre în adăposturi.

Rareori se mai ivește câte un iepuraș speriat sau câte o vulpe flămândă. Tremurând, copaci triști și goi visează la zilele frumoase în care ascultau cântecele păsărelelor, glasurile drumeților care străbăteau cu greu potecile înguste.

Încet, încet, crăiasa ajunge deasupra câmpilor, pe care le acoperă cu un covor alb și și gros de nea. Conturându-și drumul, ea ascunde casele sub căciuli groase de blană albă și țese la ferestre flori sclipitoare de gheață.

Ninge ca-n povești, iar copiii sunt fericiti. Ei merg la săniuș pe dealuri. Glasurile lor cristaline răsună în depărtare.

An de an, albul imaculat al zăpezii, ne aduce magia sărbătorilor, ne aduce căldură în suflete și ne învață să fim darnici și buni.

Crăiasă dragă, îți mulțumim pentru magia ta!

Plimbare cu un prieten neobișnuit

Într-o zi de vară, eu și prietenii mei din sat, am mers după ciuperci.

Împreună cu noi se afla și un copil pe nume Bogdan. Bogdan era foarte ciudat, își imagina tot felul de lucruri care nu există în viața de zi cu zi.

După un timp, o furtună puternică s-a iscat din senin. Ploaia venii spre noi cu stropii ei mari și reci. Ne-am adăpostit sub un copac unde Bogdan a văzut cum furnicile negre încercau să-și repare mușuroiul în care se afla casa lor. Ele lucrau de zor și se ajutau reciproc. Fiind un copil milos ce iubea orice vîță, Bogdan a început să pună tot felul de întrebări la care noi nu știam să-i răspundem.

Între timp ploaia cădea din văzduh tare, tot mai tare, iar noi am început să ne sfătuim ce să facem ca să ajutăm furnicile lovite de urgie.

Bogdan avea un gând pe care nu și-l putea alunga, avea o întrebare ce-l frâmânta „După ploaia aceasta furnicile vor pierii?”

La un moment dat Bogdan s-a descălțat, și-a pus cizma pe pământul ud și a așteptat ca furnicile să-și găsească adăpost. Furnicile au înțeles chemarea și s-au adăpostit în grabă. Cu cizma într-o mâna și desculț, Bogdan a pornit să le caute un nou adăpost furnicilor.

L-am admirat pe Bogdan pentru această faptă a lui și din acest motiv și noi, ceilalți copii, am mers cu el până la un tufiș unde am putut elibera furnicile în mediul lor natural.

Dacă până în acea zi l-am considerat pe Bogdan un ciudat, din acea zi mi-am dat seama că Bogdan era un băiat sensibil care iubea orice vîță.

Milostenia

Într-o zi o femeie săracă care avea șapte copii a venit să se roage la o biserică din apropierea casei sale.

Femeia se ruga pentru sănătatea copiilor săi, deoarece venea iarna și nu

avea ce să le pună pe masă. Mâncarea le lipsea de câteva zile, dar femeia nu cernea, mergea în fiecare zi la biserică să se roage.

Într-o zi femeia se îmbolnăvii și zacea la pat. Nu avea bani pentru medicamente, nu mai avea nicio pâine să le pună copiilor săi pe masă, nu mai avea nimic. A ajuns în punctul în care nu mai putea nici să se ridice din pat. Copilul său cel mai mare se numea Ion. El s-a dus la biserică pentru a se ruga. S-a rugat atât de tare, încât vocea sa se auzea până în spatele bisericii. Un om îl auzi și i se făcu milă.

A doua zi omul se duse la femeie acasă cu alimente, medicamente și bani. Femeia îi mulțumii, dar ea nu dorea banii, ea își dorea doar sănătate să aibă ea și copiii săi.

Bărbatul a plecat și s-a făcut nevăzut. Femeia s-a rugat în fiecare seară pentru binefăcătorul ei întrebându-se „A fost trimis de Dumnezeu omul milostiv ca un înger păzitor?“

Semnele de circulație

Trăim într-o lume a vitezei, aşa că vrând, nevrând, trebuie să avem grijă de siguranța noastră. Din acest motiv trebuie să învățăm anumite reguli și semne de circulație. Încă din copilărie, în primii ani de viață, părinții ne protejează și ne învață să traversăm strada. La școală avem multe activități la care participă domnii polițiști. Astfel învățăm multe lucruri interesante pentru siguranța noastră.

Printre cele mai importante semne de circulație se află și semaforul.

Semafoarele sunt corpuri luminoase care sunt foarte des întâlnite. Fiecare semafor este alcătuit din trei culori. Culoarea roșie este cea mai fierbinte dintre culorile primare. Roșul este una din primele două culori ce se află în preferințele oamenilor. Bătrânii noștri spun să nu purtăm roșu în apropierea curcanului sau a gâșcanului, deoarece ne aflăm în pericol de a fi atacați de către aceste păsări. Astfel culoarea roșie de la semafor înseamnă interzis.

Culoarea galben este culoarea intermedieră din semafor. Ea este culoarea cea mai caldă, fiind asociată cu soarele, cu stări de bucurie.

Verdele este culoarea liniștită, culoarea ierbii și culoarea primăverii. Tocmai de aceea culoarea verde a semaforului este culoarea mult așteptată de cei din trafic, pentru că permite trecerea.

Respectarea regulilor de circulație ne face să progresăm. Oamenii trebuie să înțeleagă cât sunt de importante aceste reguli și semne de circulație.

Spre lumea visurilor

Stau și mă întreb uneori cum este în lumea visurilor,
cum este ca un vis să devină realitate.

Visurile sunt foarte importante pentru oameni.

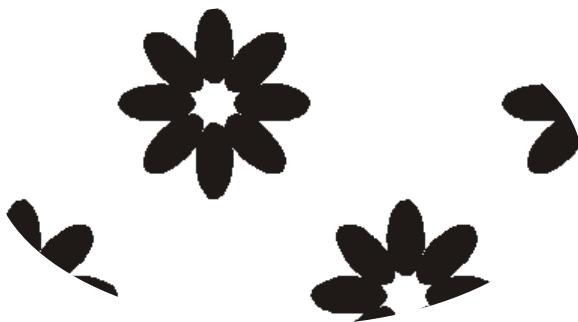
Demult era un băiat ce își dorea să devină doctor
pentru a ajuta oamenii din jurul său și societatea.

În fiecare an, de ziua lui, prima jucărie de doctor.

Tatăl băiatului îl sfătuia să devină polițist asemenea
lui, iar mama, avocat, asemenea ei, dar băiatul refuza.

Într-o noapte un înger i s-a arătat în vis și i-a spus că
merge pe calea cea bună.

După acea noapte băiatul a muncit mult pentru a-și
împlini visul, iar peste ani și ani a reușit.

Cuvintele și oamenii

După părerea mea legăturile ce le creează cuvintele între oameni sunt foarte strânse.

În primii ani de viață copiii învață primele și cele mai sfinte cuvinte „mama“, „tata“, cuvinte de bază prin care pot comunica cu părinții. Pe urmă învață cuvintele uzuale și pot comunica cu frații, surorile, bunicii și cei din jur.

Odată cu vârsta copiii învață alte cuvinte mai interesante și frumoase. Memorează alfabetul și află că un cuvânt e alcătuit din litere și sunete. La grădiniță copiii sunt învățați cum să scrie și să învețe litere pentru a forma cuvinte.

În viață sunt și cazuri în care cuvintele nu sunt spuse sau auzite. Unii oameni sau copii sunt diagnosticati cu diferite sindroame și sunt nevoiți să comunice prin gesturi sau prin semne.

Sunt oameni care au înțeles frumusețea cuvintelor și oameni care au văzut că unele cuvinte pot să fie tăioase. Prin urmare în viață nu sunt doar cuvinte frumoase și bune, ci sunt și cuvinte rele și urâte.

Când copiii ajung oameni matuturi înțeleg legăturile ce le creează cuvintele între ei. Prin aceste legături o persoană poate să ajungă de mare succes și să aibă o cale luminoasă pentru a-și atinge scopul și visul.

Importanța cărților în viața omului

Îmi amintesc cu drag de cărțile cu ilustrații, frumos colorate și cu litere pe care mi le cumpărau părinții mei în perioada în care mă străduiam să învăț primele cuvinte.

Ajungând în clasa I și observând ce frumos ctea doamna învățătoare, am început să citesc și eu cu intonație, respectând semnele de punctuație.

Încet, încet, cărțile cu povești și cele cu poezii au ocupat locul cărților cu ilustrații și treptat a început aventura mea în lumea minunată a cărților.

Acasă am multe cărți ce părinții mi le-au cumpărat, atât pentru școală, cât și pentru cultura mea geneară. Încă de mică am învățat să prețuiesc cărțile. Pentru mine fiecare carte are o comoară ascunsă care îmi este descoperită abia când termin de citit.

Sub îndrumarea doamnei profesoare de limba română m-am ambiționat și mai tare. Am citit cărțile recomandate cu foarte multă plăcere. Uneori adormeam cu o carte ce o citem în mâna, alteori o lăsam pe noptieră, dar dimineața mă deșteptam cu gândul la ea. Cu cât intram mai mult în pielea personajelor, cu atât mai

mult doream să termin carteia.

Fiecare carte ce o citesc mă ajută să învăț lucruri noi și interesante. Prin lectură îmi îmbogățesc vocabularul și mă exprim mai ușor. Tot ce mi se pare frumos într-o carte, expresii, portrete, peisaje, le notez într-un carnetel. Uneori împart cu colegii bucuria pe care o trăiesc după ce citesc o carte. Am colegi care au aceeași pasiune ca și mine, pasiunea pentru lectură. Unii citesc mai multe cărți, alții mai puține, dar ne spunem unii, altora părerile.

După ce termin de citit o carte am o mare mulțumire sufletească. Parcă aş fi găsit o comoară, dar nu una materială, ci una a sufletului, a minții care prin lectură se înțelepțește.

Cartea are o mare importanță în viața mea, ajutându-mă să fiu un copil mai bun în tot ceea ce fac.

„Nu este alta mai frumoasă și mai de folos în toată viața omului zăbavă decât cetitul cărților.“ spunea Miron Costin

Copilăria

Copilăria este cea mai frumoasă și mai pură floare din buchetul vieții.

De aici, din lumea copilăriei mele, lipsește cu desăvârsire tristețea, iar mama, ființa cea mai dragă mie, face parte din această perioadă a fericirii.

Pentru mine a fi copil înseamnă să mă bucur de lucruri simple, să învăț să descopăr lucruri noi și interesante, să salvez cât mai multe vietăți, să cred cu tărie în visurile mele.

Răutatea, răzbunarea, ura nu aparțin niciodată copilăriei. Un copil, chiar dacă e necăjit de cineva, uită imediat și merge mai departe zâmbind fericit.

Eu ca majoritatea copiilor de vîrstă mea nu am grijile ce le poartă adulții. Lumea mea e colorată.

Mie nu-mi place să mă cert cu semenii mei. Cei care caută ceartă, găsesc împăcare de la mine. Sunt inocență, iar inocența mi se citește pe chip, în ceea ce fac, în felul în care gândesc.

Îmi amintesc cu drag momentele din primii ani de viață, anii de grădiniță. Îmi amintesc sfatul mamei ce mi l-a dat înainte de a merge la grădiniță „Să nu fac diferențe între colegi, deoarece fiecare copil are suflet!“ Povața mamei m-a ghidat până acum și mi-a prins bine.

Uneori mă gândesc cum ar fi viața mea dacă aş fi marginalizată, aş sta singură într-un colț, fără a fi observată și ar fi foarte neplăcut. Doar gândindu-mă la acest lucru am fost prietenă bună tuturor.

Un alt lucru bun ce l-am învățat de la părinții mei este că un copil trebuie să fie bun, modest și priceput la toate.

Am încercat să găsesc o definiție a copilăriei. Din punctul meu de vedere copilăria este cea mai pură perioadă din viață, asemenea unui fulg de zăpadă. E frumoasă, pură ca un fulg, dar trece, se topește imediat.

Ce frumos își amintește poetul Mihai Eminescu de copilăria sa punându-și întrebarea „Unde ești copilărie ...?“ Pot spune că această floare pură din buchetul vieții este o punte între generații. Orice ființă umană, oricât de bătrâna ar fi și-aduce aminte de năzbâtiile copilăriei precum odinioară Ion Creangă.

Multe din povestioarele părinților și bunicilor noștri încep cu expresia „Când eram copil“.

George Călinescu spunea „Copilăria nu dispare din noi, ea constituie izvorul permanent din care decurg toate meandrele vieții noastre.“

E sărbătoare în țara mea

În zi de sărbătoare,
Noi țara o slăvим,
Căci azi cu toți români,

Cu ea noi ne mândrim.

Oriunde mergi în lume
Dai de porți ferecate,
Numai la noi în țară,
Acesta-s descuiate.

La noi e casa, casă,
La noi e masa, masă,
La noi se-aude doina
Străbunilor pe coastă.

În vatra țării noastre
Mocnește încă focul,
Căci mulți din astă lume
Vor să ne ia norocul.

Veniți, e sărbătoare!
Azi țara s-o cinstim,
Veniți, români, acasă,
Căci azi sărbătorim!

Calambur

Măi, copile, ține minte,
Cei din jur zic că n-ai minte,
Dar să știi că lumea minte,
Eu te rog să fii cu multă minte.

Toamna cea înfrigurată

Toamna cea înfrigurată,
E mai rea ca altădată,
Tot văzduhul e înnorat,
Rândunelele au plecat.

Alte păsări călătoare
Se adună-n grabă mare,
În stoluri gălăgioase
Se îndreaptă spre alte case.

În livezi, grădini, ogoare,
Este gălăgie mare;
Cântă greu tractoarele,
Se umplu cămările.

Și copacii acuș-acuș,
Rămân goi, fără frunziș,
Soarele a atipit,
Gâzele au amortit.

Trece toamna-n grabă mare,
Brumă are la picioare,
Zână dragă, zână mândră,
Te rugăm să fii mai blandă!

Toamna

E totul trist și mohorât acum,
Pe un covor de frunze moarte calc pe drum,
Iar ceru-i plumburiu și greu,
La fel de mohorâtă, tristă, sunt și eu.

Încerc, dar în zadar, nu reușesc,
În peisajul ruginiu, ca să zâmbesc,
Glasul pădurii ce astă vară mă chema,
Acum e slab, nu-l mai aud, se stinge undeva.

Copacii dezgoliți mă cheamă iar și iar,
Să stau la umbra lor ca astă vară,
Dar sunt prea triști, mă strigă în zadar,
Plângându-și soarta, aşteptând o nouă primăvară.

Natura-ntreagă astăzi plângă,
O vară ce-a trecut prea repede, în zbor
Și plânsul ei încet se stinge,
În urma unui vânt greoi, nimicitor.

Azi plâng și eu alături de natură,
Văzându-i culoarea mohorâtă mă frământ,
Încerc să regăsesc căldura de astă vară,
Mă uit la cer, văd soarele plângând.

E totul trist și mohorât acum,
Pe un covor de frunze moarte calc pe drum,
Iar ceru-i plumburiu și greu,

La fel de mohorâtă, tristă, sunt și eu.

Încerc, dar în zadar, nu reușesc,
În peisajul ruginiu, ca să zâmbesc,
Glasul pădurii ce astă vară mă chema,
Acum e slab, nu-l mai aud, se stinge undeva.

Copacii dezgoliți mă cheamă iar și iar,
Să stau la umbra lor ca astă vară,
Dar sunt prea triști, mă strigă în zadar,
Plângându-și soarta, aşteptând o nouă primăvară.

Natura-ntreagă astăzi plângă,
O vară ce-a trecut prea repede, în zbor
 Și plânsul ei încet se stinge,
În urma unui vânt greoi, nimicitor.

Azi plâng și eu alături de natură,
Văzându-i culoarea mohorâtă mă frământ,
Încerc să regăsesc căldura de astă vară,
 Mă uit la cer, văd soarele plângând.

Azi nașterea o vestim

E zi de sărbătoare
Pe-ntreg pământul Sfânt,
E ziua-n care se naște,
Un Fiul modest și blând.

În ieslea cea săracă,
Fecioara astăzi naște,
Căci casele-au fost pline
Și porțile-ncuiate.

E sărbătoarea bucuriei,
În grajdul gol și rece,
Pe Fiul Său Iisus,
Azi, Dumnezeu, ni-l dăruiește.

Încearcă azi creștine,
Să fii mai bun, mai blând,
Ca magii cu multe daruri,
La săraci dăruind.

Căci azi oriunde-n lume,
Pe străzi, în biserici, în casă,
Colindele răsună,
Iar Fiul stă la masă.

Deschide găzdă poarta,
Căci gerul e cumplit,
Primește-ne în casă,
Căci Nașterea am vestit.

Iarna

Ieri, cerul senin, curat,
Azi văzduhu-i înnorat,
Așteptând să vină iarna,
Zilele trec de-a valma.

Iarna vine-n graba mare,
Zăpadă aşterne la picioare,
Satele acum sunt liniştite,
Parcă ar fi adormite.

Din văzduh, plăpânzi, pufoşi
Cad fulgi mici și scânteioși,
Azi încet, mâine mai tare,
Covor alb e la picioare.

Gerul vine de la munte,
Gheță au brații pe frunte,
Iarna mândră se arată,
Apa a înghețat toată.

Doar copiii-s bucuroși,
Merg la săniuș voioși
Și cu toții se-ntrec de zor,
Iarna-i bucuria lor.

Primăvara

Ieri, cerul cernit, înnorat,
Azi văzduhul e curat,
Așteptând să vină primăvara,
Zilele trec de-a valma.

Primăvara vine-n graba mare,
Iarbă aşterne la picioare,
Pădurile acum sunt liniştite,
Câmpii sunt fericite.

Şi pe ram, plăpânzi, sfioşi,
Apar muguri mici şi scânteioşi,
Azi încet, mâine mai tare,
Haină verde, lucitoare.

Soarele vine de la munte,
Floricele au copacii pe frunte,
Primăvara mândră se arată,
Câmpia a înverzit toată.

Şi copiii-s bucuroşi,
Aleargă pe câmp voioşi
Cu toţii se-ntrec de zor,
Primăvara-i bucuria lor.

Mamelor noastre

Mama-i ființa cea mai dragă,
O cunoaște lumea-ntreagă,
Nouă ea ne dă viață,
Tot ce știe ne învață.

Chipul ei când îl zărim,
Noi pe loc îl îndrăgim,
Glasul bland ce ne cântă,
Mamă, nu-l putem uita!

Mamă dragă, mamă bună,
Ne-ai ținut cu drag de mână,
Primii pași i-ai numărat,
Singură tu ne-ai culcat.

Zi de zi mama ne spune,
Să facem doar fapte bune,
Lui Dumnezeu să ne rugăm,
Milă de săraci s'avem.

Un zâmbet cald îi luminează față,
Când dai de greu ea îți redă speranța,
Iubește-o cât timp e lângă tine,
Căci tu copile știi ce e bine!

Copil blajin, copil prieag,
Oricum ai fi, te-așteaptă-o mamă în prag,
Căci ea oriunde ar fi va spune:
„Copilul meu e cel mai bun din lume!“

Cuprins:

Prefață	pag. 3
Rândunelele	pag. 5
Satul meu	pag. 8
Țara mea	pag. 11
Glasul pădurii mă cheamă	pag. 13
La dans cu primăvara	pag. 16
Povestea ghoioceilor din grădina mea	pag. 25
Anotimpurile	pag. 27
O toamnă tristă	pag. 29
O frunză în bătaia vântului	pag. 31
Toamna, o zână frumoasă, bogată, dar și furioasă	pag. 32

Crăciunul, o sărbătoare a bucuriei, ieri, astăzi și mâine	pag. 33
Crăiasa cea albă și magia sărbătorilor de iarnă ...	pag. 36
Plimbare cu un prieten neobișnuit	pag. 37
Milostenia	pag. 38
Semnele de circulație	pag. 39
Spre lumea visurilor	pag. 40
Cuvintele și oamenii	pag. 41
Importanța cărților în viața omului	pag. 42
Copilăria	pag. 44
E sărbătoare în țara mea	pag. 46
Calambur	pag. 47
Toamna cea înfrigurată	pag. 48
Toamna	pag. 49
Azi nașterea o vestim	pag. 51
Iarna	pag. 52
Primăvara	pag. 53
Mamelor noastre	pag. 54

